

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **M. Q.**, narozený dne -
t. č. na adrese -

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 3. 2018, č. j.: OAM-67/ZA-ZA11-ZA15-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 3. 2018, č. j.: OAM-67/ZA-ZA11-ZA15-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2018, č. j.: OAM-67/ZA-ZA11-ZA15-2018, jímž byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Chorvatská republika.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se v Chorvatsku necítil bezpečně, chorvatské policejní orgány jej napadly a jednaly nehumánně i s ostatními uprchlíky. Ve správním řízení nebyly jeho obavy správně vyhodnoceny a skutkový stav nebyl zjištěn nepochybně.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a nepostrádá řádné odůvodnění, skutkový stav byl náležitě zjištěn včetně systémových nedostatků, které v Chorvatsku hrozí. Chorvatským poměrům se žalovaný řádně věnoval, státní moc zde dodržuje lidská práva a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na jejich dodržování. Chorvatsko je považováno za bezpečnou zemi ze strany ČR i ostatních členských států EU, standard ochrany lidských práv je v zemi ekvivalentní standardu v ČR, v případě potíží se žalobce může obrátit s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány. Žalobce nebyl zkrácen na právech. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. V Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 1. 2018 žalobce, občan Syrské arabské republiky, uvedl, že je kurdské národnosti, náboženským vyznáním sunnitský muslim, bez politického přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Z vlasti vycestoval nejprve počátkem roku 2016 do Turecka, tam zůstal asi dva měsíce, poté odcestoval do Řecka, poté strávil 4 až 5 měsíců v Makedonii a 6 až 7 měsíců v Srbsku, snažil se přejít do Chorvatska, ale vrátili jej, totéž se mu stalo při snaze přejít do Maďarska, Chorvaté jej zbili a rozbili mu telefon, nakonec se dostal do Rumunska, kde zůstal týden, poté odjel do Rakouska, kde zůstal jeden den, a pokračoval do Švýcarska, tam zůstal čtyři měsíce, poté odjel do Německa, kde pobyl měsíc, následně přijel dne 10. 1. 2018 vlakem do ČR. Nemá žádná udělená víza ani povolení k pobytu v jiných státech. Dříve žádal o mezinárodní ochranu ve Švýcarsku a Německu s negativním výsledkem. Zdravotně je v pořádku. O mezinárodní ochranu žádá, protože Sýrie je válečná oblast, lidé tam jsou ohroženi na životě, kdyby tam zůstal, musel by do armády; chce se usadit a netouží již cestovat, má zde příbuzné, chce začít pracovat a žít normální život, o finanční podporu nemá zájem.
8. Během pohovoru vedeného dne 24. 1. 2018 žalobce dále uvedl, že v Chorvatsku nebyl ani dvě hodiny, chytili je na hranicích a vrátili je zpět, jen jim vzali otisky prstů, zbili je a vrátili do Srbska. Do Chorvatska se nechce vrátit, zbili jej tam a neexistují tam lidská práva. V ČR má jen bratrance.
9. Součástí správního spisu je i dokument doručený žalovanému dne 6. 2. 2018, jímž chorvatské státní orgány uznávají svou příslušnost rozhodnout o žalobcově žádosti. Z tohoto dokumentu mj. vyplývá, že Chorvatsko již dříve akceptovalo převzetí žalobcovy žádosti ze Švýcarska (2.11.2017) a z Německa (27. 12. 2017).
10. Během seznámení se s podklady dne 6. 3. 2018 chtěl žalobce svého práva využít. Nechtěl navrhnout doplnění podkladů ani se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu

jejich využití. Následně uvedl, že cestoval přes Chorvatsko a Švýcarsko, v Chorvatsku byl tři hodiny, nemůže se tam vrátit, ublížili by mu tam. Chytli jej v lese, vzali mu mobilní telefon a rozbili jej, dali jim konzervy a fyzicky jim ubližovali. Vzali je do nějakého sklepa, vyfotili je a nechali je někde na kolejích. Nechce tam jít. Už dva roky cestuje, odešel ze Sýrie, chtěl do Švýcarska, kde má bratra. Ve Švýcarsku mu azyl odmítli. Hledá cestu, jak tu zůstat, pracovat a žít v klidu po dvou letech cestování; od státu nic nechce, má tu bratrance, strýce, příbuzné. Žije u příbuzných, ti se za něj zaručují; chce zde žít, nechce dělat problémy; prosí o pomoc.

11. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
12. Dojem nebezpečí, který žalobce pociťoval, není způsobilý změnit stát příslušný k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žadatelé o mezinárodní ochranu si nemohou vybírat, jaký stát bude příslušný k vyřízení jejich žádosti, nýbrž příslušnost je nutno určit dle kritérií stanovených Dublinským nařízením.
13. Pokud jde o tvrzený incident s chorvatskými policejními orgány, ani ten není způsobilý zpochybnit příslušnost Chorvatské republiky k vyřízení žalobcovy žádosti. Předně se jednalo o ojedinělou událost, která rozhodně nemůže založit domněnku o systémových nedostacích v chorvatském azylovém řízení. Za druhé, žalobce byl v líčení celého incidentu velmi obecný, přestože v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a během pohovoru vedeného dne 24. 1. 2018 mu byl poskytnut dostatečný prostor, aby řekl vše potřebné. Z žalobcova líčení skutečností v azylovém řízení vyplývá, že nezákonně vnikl na území Chorvatské republiky, za těchto okolností byly chorvatské bezpečnostní složky oprávněny, ba povinny použít přiměřených prostředků k žalobcovu zajištění; jiným způsobem by nejednaly bezpečnostní složky žádného členského státu EU. Na druhou stranu mohl být zásah chorvatských složek v konkrétním případě nepřiměřený, avšak nic takového z žalobcových nanejvýš obecných tvrzení uvedených v azylovém řízení a žalobě vyvodit nelze.
14. Navíc ze souhrnné informace Odboru azylové a migrační politiky o azylovém systému v Chorvatsku ze dne 16. 2. 2018, jež je obsažena ve správním spisu, vyplývá, že Chorvatsko dodržuje všechny standardy EU stran řízení a udělování mezinárodní ochrany. V Chorvatsku ročně požádají o mezinárodní ochranu stovky osob a z ničeho nevyplývá důvodnost obav z bránění podání žádosti. Žadatelé o mezinárodní ochranu mohou v Chorvatsku po celou dobu svobodně komunikovat se zástupci mezinárodních i nevládních organizací. Žadatelům musí být poskytnuty informace o jejich právech a povinnostech souvisejících s azylovým řízením, o bezplatné právní pomoci a o kontaktu s organizacemi.
15. Soud shledává souhrnnou informaci o azylovém systému v Chorvatsku za dostatečný a objektivní zdroj údajů. Původci těchto informací nejsou převážně chorvatské orgány veřejné moci, ale nalezneme mezi nimi i údaje Asylum Information Database, European Migration Network, EU i Ministerstva zahraničních věcí USA. Souhrnná informace představuje důkladný, kompaktní a vyvážený soubor poznatků. Velmi dobře podloženou tezi o neexistenci systémových nedostatků v chorvatském azylovém řízení nemůže zpochybnit obecné tvrzení o ojedinělém incidentu, které uvádí žalobce ve své žalobě. Jak žalovaný zcela dostatečně prokázal, nejsou v této věci dány důvody pro domněnku systémových nedostatků v chorvatském azylovém řízení.

16. V napadeném rozhodnutí žalovaný zcela případně argumentuje údaji ze souhrnné informace o chorvatském azylovém řízení, aby vyvrátil pochyby o jeho korektnosti a o dodržování evropských azylových standardů. Žalovaný se nadto nespokojil toliko s jednou zprávou, ale zkoumal, zda mezinárodní instituce EU, Rady Evropy či Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nenalézají v Chorvatsku porušování lidských práv či nepřípustné zacházení s uprchlíky.
17. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí všechny žalobcovy obavy spolehlivě vyvrátil, žalobcovo tvrzení o neřádném zjištění skutkového stavu tudíž není opodstatněné.
18. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 13. června 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně